

פרשת תבוא וח"י אלול תשפ"ב – איך לחגוג את היותנו עבדי ה'?

1. **מגילה לא,ב:** עזרא תיקן להן לישראל שיהו קורין קללות שבתורת כהנים [בחקתי] קודם עצרת וקללות שבמשנה תורה [כי תבוא] קודם ראש השנה. מאי טעמא? אמר אביי ואיתימא ריש לקיש: כדי שתכלה שנה וקללותיה. בשלמא קללות שבמשנה תורה כדי שתכלה שנה וקללותיה, אלא קללות שבתורת כהנים וכי עצרת ראש השנה היא? כן ... דתנן: בעצרת נידונים על פירות האילן. [השל"ה מוסיף שבחג השבועות נידונים על לימוד התורה, ולכן חג השבועות הוא תחילת השנה הרוחנית]. **תפארת שלמה סוף פרשתנו:** והוא כמו שאומרים 'ונשלמה פרים שפתנו': שאם חס ושלום נגזר אשר לא טוב הנה, יצאנו חובתנו בקריאת הדברים האלה וממילא יתהפכו לנו כולם לברכה.

2. **גור אריה דברים כז,יב:** למה כתב קללה בקרא? אדרבה הוי למכתב הברכה [ונבין ההיפך]?

דברים כח: ובאו עליך כל הקללות האלה ורדפוך והשיגוך עד השמדך, כי לא שמעת בקול ה' אלוקיך לשמר מצותיו וחקתיו אשר צוך: והיו בך לאות ולמופת ובזרעך עד עולם: **תחת אשר לא עבדת את ה' אלוקיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל - של"ה סוף פרשתנו:** פירש האריז"ל הפסוק 'אשר לא עבדת את ה'א בשמחה ובטוב לבב מרב כל', כלומר, שצריך לשמוח בעשיית המצווה ובקיומה יותר מרוב כל [גשמין] שמזמין לו ה' יתברך – ויותר מזה צריך לשמוח במצווה הבאה לידי. ואמר הפסוק – אף שעבדת את ה' בקיום המצוות, אבל לא עבדת בשמחה ובטוב לבב, על כן הייתה זאת לך.

של"ה שער האותיות: הרב החסיד המקובל יצחק [לוריא] אשכנזי גילה לאיש סודו שכל מה שהשיג שנפתחו לו שערי חכמה ורוח הקודש - בשכר שהיה שמח בעשות כל מצוה שמחה גדולה לאין תכלית.

כד הקמח ערך שמחה: השמחה היא מצווה מהתורה כי היא עבודה גמורה חשובה יותר מהמצווה.

3. **היום יום יז אלול:** רבינו הזקן היה בעצמו הקורא בתורה. פעם לא היה בליאזנא בשבת פרשת תבוא ושמע [בנו] אדמו"ר האמצעי - והוא עודנו קודם בר-מצוה - הקריאה מאדם אחר. העגמת נפש מהקללות שבתוכחה הביאתו לכאב לב, עד שביום הכיפורים הסתפק רבינו הזקן אם יוכל להתענות. כששאלו את הבן: הרי בכל שנה קוראים פרשה זו? ענה: **כשאבא קורא אין הם נשמעים קללות'.**

כוזרי מאמר שני פרקים כט,מד: ישראל באומות כמו לב באברים, הוא רב חלאים מכולם [נפגע הכי מהר] ורב בריאות מכולם [חיוני לבריאות מכולם] ... ועל כן אמר (עמוס ג) 'רק אתכם ידעתי מכל משפחות האדמה על כן אפקוד עליכם' - ואלה הם החלאים, אבל הבריאות היא מה שאמרו רבותינו מוחל עונות עמו מעביר ראשון ראשון, כי איננו מניח עונותינו להתעכב עלינו ויהיו גורמים לאבדנו לגמרי... וכאשר ישיג הלב חוליים מתאוות הכבוד והביצים מרוע מזגם, כן ישראל ישיגום החלאים מהתדמותם בגוים ... והצרות המוצאות אותנו היא סיבה לתקנת תורתנו.

ברכות ז,ב: 'מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו' - מזמור לדוד?! קינה לדוד מיבעי ליה! ... אלא כיון שאמר לו הקב"ה [אחרי מעשה בת שבע] 'הנני מקים עליך רעה מביתך' - היה עצב, שמא עבד או ממזר הוא ולא יחוס עליו. כיון שראה שאבשלום הוא – שמח, משום הכי אמר 'מזמור' - **יערות דבש יא:** יש להבין אדרבה, אבשלום רדפו עד נפש ונהג בו מנהג אכזריות יותר מכל עבדים? אלא בראותו כי בנו רודפו אמר הלא מטבע הבן לחוס על אביו וא"כ מפאת הטבע לא יתכן שבנו רודפו, ועל כרחך שהיא השגחה פרטית מבעל המשלם גמול, וא"כ הרי מקבל עונשו ונפטר מחטאתו ולכן שר לה'.

חידושי אגדות מהרש"א סוף מכות: אמר להם רבי עקיבא לכך אני משחק – שהשועלים הלכו בו ולא העכו"ם, שאין להם נחת רוח להתיישב שם ... כותיים כמה שנים היו זורעים בה ולא עשתה פירות.

4. **אוצר אגרות קודש עמוד רטו:** לצערי הודיעוני ידיעות בלתי משמחות אודות מצב רוחו ... מיותר להאריך על הפליאה בזה ... ובנוגע אליו בפרט אפילו מנקודת המבט של הנפש הבהמית, אשר בודאי לא שכח מצב בריאותו לפני שנים ושלוש שנה, והפחד לא עלינו שהיה אז, והרי אפילו בהתבוננות קלה ביותר יראה השגחה פרטית וחסד ה' בטוב הנראה והנגלה, והאומנם חס ושלום היד ה' תקצר?! אלא שבהמשכת ברכת ה' למטה מעשרה טפחים וקבלתה, נחוץ הענין דשמחה, ולא רק שמחה במוח באופן שאינו שייך אל הפועל הרגש הלב, אלא שמחה בלי התחכמויות, ואז מתקיים במילואו האמור בזוהר הקדוש: 'כשם שמאור פניו של האדם מלמטה - כך מראים לו פנים מלמעלה'.